

EL MOLÍ DE LA PUNTA

Restes del molí

La porta d'entrada

L'eixida del càrcol

Pujant pel llit del riu, deixant a l'esquerra la Valltorta i després de la primera marrada, s'hi troba el molí de la Punta. Cal dir que això no és possible perquè ho impedeix la vegetació. Per la carretera i passant pel mas nou del Molí la Punta, bastit l'any 1956, s'arriba al molí, fins i tot, amb cotxe.

S'anomena així perquè pertany al Mas de la Punta, que al seu torn se'n deia perquè ocupava l'extrem de les propietats d'en Frederic Valls (la Torre Ebrí, el Mas Nou, la Mata, l'Hostalet i el Mas de la Punta). Després, el mateix amo va comprar els Perxets, (llavors ja no s'hi trobava a la punta). Com que els Brians hi van estar molts anys de moliners, també se'l coneix com molí Brians.

De lluny només veiem el sostre,

i, de més a prop és difícil fer-li fotos perquè la vegetació espessa que l'envolta i alhora l'envaeix ens impedeix guardar la distància que cal.

Davant del molí hi ha un om la soca del qual té al voltant d'un metre de diàmetre. El doll d'aigua que eixia del càrcol banyava l'esmentada soca abans de dirigir-se a la sèquia que passa per davant i se'n va cap al molí de la Cava. A més d'aquest om gegantí se'n hi troben d'altres de secs amb les branques per terra; també hi ha un xiprer.

El molí i l'habitatge són un sol bloc. Des de dins de l'habitatge, per una porta de gaidó i, a hores d'ara, paredada de maons s'accedeix al molí totalment malmès. Del sostre només resten unes

bigues de melis. Les moles i tota la maquinària resten colgades de runa i cobertes d'albarzers. Una part del sostre de l'habitatge encara hi és, la resta s'ha enfonsat. No podia comprendre com s'havia deteriorat tant essent que després de la guerra encara va moldre; però n'Erasme em va contar que una nit uns joves que anaven un poc mamats, amb unes barres de fusta de xop, que sostenien un revoltó afegit a una cambra de més amunt, ho van trencar tot, portes, envans, revoltó, etc... Fou un miracle que no es feren mal amb els trossos de sostre i revoltó que van caure. Després, pluges, vents i glaçades han anat fent la resta. Podem veure l'estable on reposaven els matxos, amb un llarg pessebre per alimentar-se,

mentre el moliner i llurs amos feien la feina.

La bassa era prou vasta i molt fonda, des del cup estant es pot apreciar la fondària. Dins d'ella creix una espessa vegetació entre alguns xops amb les capçades seques.

Aquest molí era de dues moles, una per al blat, que fou precintada després de la guerra civil, aquesta era francesa. L'altra era catalana, i la destinaven per moldre l'ordi i els altres pinsos.

Pel que fa al cup és vertical, d'alçària normal, però suficient. Duia les dues moles i a més a més una "límpia" que van destrossar completament durant la guerra. El cup roman mig d'aigua perquè l'ensorrament del molí no deixa escapolir-se l'aigua per la botana.

L'heura cobreix un bon tros de teulada

La part de dalt de l'assut